

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: S. L., narozený dne X,
státní příslušník: Ukrajina,
pobytem X,
zastoupen Mgr. Ing. Martinou Zoubkovou, advokátkou, se sídlem
Křížkova 479/1, 301 00 Plzeň 1
proti

žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlím nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 11. 2023, č. j. MV-151014-4/SO-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalované, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a současně bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 4. 8. 2023, č. j. OAM-22452-20/ZM-2023, kterým byla podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46 odst. 6 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky (dále “zákon o pobytu cizinců”) zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, neboť vykonával nelegální práci.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

2. Žalobce v žalobě uváděl, že je občanem Ukrajiny, pobývajícím na území České republiky od roku 2017. Do roku 2019 na území České republiky pobýval na základě krátkodobých víz za účelem sezónního zaměstnání ve smyslu § 21 zákona č. 326/1999 Sb. V roce 2019 žalobce získal zaměstnaneckou kartu dle § 42g zákona o pobytu cizinců. Spolu s žalobcem na území České republiky vždy cestovala i jeho manželka N. L. Žalobce byl od roku 2019 zcela legálně zaměstnáván na území České republiky. Během pobytu na území České republiky žalobce několikrát změnil zaměstnavatele, vždy však po předchozí kladně vyřízené žádosti o schválení změny zaměstnavatele. Žalobce se společností IZOPOL DVOŘÁK, s. r. o. uzavřel pracovní smlouvu dne 30. 5. 2022, přičemž s účinností od 1. 7. 2022 nastoupil do společnosti na pozici operátor výroby. Pracovní smlouva byla následně s účinností ode dne 1. 12. 2022 dodatkem změněna co do pracovního zařazení žalobce, který byl nově zařazen na pracovní pozici údržbáře. Dne 27. 3. 2023 učinil žalobce ve věci své zaměstnanecké karty oznámení správnímu orgánu prvního stupně ve smyslu ustanovení § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců ohledně změny pracovního zařazení u svého stávajícího zaměstnavatele, tedy společnosti IZOPOL DVOŘÁK, s. r. o. Toto oznámení bylo kladně vyřízeno dne 27. 4. 2023. Současně dne 27. 3. 2023 podal žalobce správnímu orgánu I. stupně, spolu s oznámením změny pracovního zařazení, žádost o prodloužení platnosti své zaměstnanecké karty dle ustanovení § 44a odst. 9 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně dne 4. 8. 2023 pod č. j. OAM-22452-20/ZM-2023 zamítl žádost a neprodloužil platnost zaměstnanecké karty ve smyslu § 44a odst. 11 ve spojení s § 46 odst. 6 písm. e) zákona o pobytu cizinců, a to proto, že žalobce pro své opožděné podání o změně pracovního zařazení u společnosti IZOPOL DVOŘÁK, s. r. o., vykonával od doby uzavření dodatku k pracovní smlouvě č. 1/2022 ze dne 1. 12. 2022 do doby kladného vyřízení oznámení o změně pracovního zařazení, tedy do dne 27. 4. 2023 nelegální práci.
3. Podle žalobce došlo k porušení čl. 2 odst. 3 zákona č. 1/1993 Sb., Ústavy České republiky ve znění pozdějších předpisů, neboť správní orgán postupoval v řízení o žádosti odvolatele mimo rámec svých zákonných možností, čímž bylo současně porušeno ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 správního řádu a také § 165a zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců. Oba správní orgány přitom rozhodly o neprodloužení žalobcovy zaměstnanecké karty a argumentovaly tím, že žalobce údajně vykonával nelegální práci, když se opozdil s ohlášením změny pracovního zařazení u téhož zaměstnavatele. Žalobce v této souvislosti odkazuje na ustanovení § 165a zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců, jež obsahuje taxativní výčet svěřených pravomocí správního orgánu I. stupně. Součástí takové pravomoci však není rozhodování o legalitě či ilegalitě práce. K tomu, aby mohl správní orgán I. stupně či odvolací správní orgán klást žalobci tvrzenou nelegální práci k tíži, by musel disponovat pravomocným rozhodnutím věcně příslušného správního orgánu, který by vydal rozhodnutí ve smyslu § 46 odst. 6 písm. e) zákona o pobytu cizinců.
4. Na námitku žalobce k nedostatku zákonného oprávnění dle ustanovení § 165a zákona č. 326/1999 Sb., k rozhodnutí o případném výkonu nelegální práce argumentuje žalovaná postupem dle ustanovení § 57 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., jenž umožňuje správnímu orgánu si učinit úsudek o otázce, ve které mu nepřísluší rozhodnout. Dále žalovaná argumentuje právní zásadou „ignorantia legis neminem excusat, tzn. neznalost zákona neomlouvá a neznalostí právních předpisů se vystavuje riziku porušení, či nedodržení pravidel z nich plynoucích. Žalobce v žalobě uvedl, že změnu zaměstnavatele včetně jejího oznámení Odboru azylové a migrační politiky provedl již opakovaně, což

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

dokazuje jeho znalost svých povinností a jejich dodržování. Poslední změna byla u stejného zaměstnavatele a týkala se změny pracovní pozice z obsluhy stroje na údržbáře. Tato byla provedena dodatkem k pracovní smlouvě a byla oznámena až současně s žádostí o prodloužení zaměstnanecké karty.

5. Dále bylo podle žalobce porušeno ust. § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu ve znění pozdějších předpisů, neboť se při vedení správního řízení a následném vydání rozhodnutí správní orgán nezabýval otázkou osobních poměrů žalobce, a nevydal tak rozhodnutí šetřící práva účastníka dříve nabytá v dobré víře. Podle žalobce i posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života bylo odůvodněno především poukazem na žalobcovu trestní minulost. Nedostatečně vymezený zájem jeho nezl. dcery má za následek, že přiměřenost dopadů rozhodnutí nemohla být dostatečně posuzována, a to ve vztahu k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Správní orgány nevyčerpaly pravomoc zakotvenou v ustanovení § 165a odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců dle něhož může správní orgán vyžadovat za účelem posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí a jeho souladu s mezinárodními závazky po orgánu sociálně-právní ochrany dětí provedení šetření v rodině účastníka řízení, jakož i další dostupné informace k rodině účastníka řízení.
6. V rozporu s § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu ve znění pozdějších předpisů správní orgán podle žalobce nepřijal řešení odpovídající okolnostem daného případu a ve veřejném zájmu. Žalobce měl zcela oprávněně legitimní očekávání, k činnosti správního orgánu, která nebyla naplněna.
7. Také podle žalobce došlo k porušení § 174a zákona č. 326/1999 Sb. zákona o pobytu cizinců na území České republiky ve znění pozdějších předpisů, neboť v rozhodnutí správní orgán se dostatečně nevypořádal se zjištěním a odůvodněním vyloučení nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Dle názoru žalobce je rozhodnutí orgánu I. stupně zcela zjevně nepřiměřené. K argumentu, že rozhodnutí je nepřiměřeně tvrdé a neposuzovalo dopad do soukromého a rodinného života, žalovaný argumentuje ochranou pracovního trhu České republiky. S tímto argumentem nelze podle žalobce zcela souhlasit, neboť samotný Odbor azylové a migrační politiky vydal dne 27.4.2023 sdělení, kde konstatoval splnění podmínek pro změnu pracovního zařazení, což prokazuje, že změna vyhověla i testu ochrany pracovního trhu České republiky. K nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce žalovaná argumentovala, že u dotčeného ustanovení § 44a zákona č. 326/1999 Sb., jej zákonodárce obligatorně nestanovil a ustanovení § 174a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., stanoví, že přiměřenost se posuzuje pouze u ustanovení, kde to zákon vysloveně stanoví. Sociální vazby, rodinný život žalobce na území a společnou domácnost v České republice se svojí manželkou v souladu s tvrzením žalobce konstatuje i žalovaná strana, když v napadeném rozhodnutí uvádí, že žalobce má v České republice manželku s povoleným pobytem, zaměstnaneckou kartou s platností do 25.4.2025. Žalovaná strana dále uvádí, že manželé mohou žít odděleně, manželka v České republice a manžel mimo území České republiky a navštěvovat se pouze několikrát ročně. Tento argument žalované strany je zcela proti smyslu rodinného života, žalovaná strana dále argumentuje, že posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince je obvyklé jen pro dlouhodobý zákaz pobytu na území.
8. Žalobce má manželku, paní N. L., nar. X a dceru, slečnu A. L., nar. X. Se svou manželkou tvoří žalobce v České republice rodinnou domácnost a v ustanovení § 2 odst. 2 písm. b) občanského zákoníku rodina, rodičovství a manželství požívají zvláštní zákonné ochrany.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Manželé spolu hospodaří, vzájemně se podporují a pomáhají si. Manželé mají spolu pronajatý byt. Žalobce se stará o svou vyživovanou dceru, slečnu A. L., nar. X, která aktuálně žije na území Polské republiky, kde se soustavně připravuje na budoucí povolání studiem na Krakovské univerzitě. Žalobce má dále spolu se svojí manželkou ve společném jmění manželů vozidlo tovární značky Volkswagen, RZ X, přičemž za účelem jeho pořízení uzavřeli u společnosti Raiffeisenbank a. s., sídlem Hvězdová 1716/2b, 140 78 Praha 4, IČ 49240901, ze dne 29. 7. 2022 smlouvu o půjčce č. X, o celkové výši 150.000 Kč, s dobou trvání 84 měsíců. Své závazky plynoucí z této smlouvy tedy budou manželé Litvínovi plnit až do 29. 7. 2029. Žalobce pobývá na území České republiky značnou dobu a je velmi úzce sociálně propojen s mnoha osobami ze svého okolí, s nimiž si v průběhu času vytvořil dlouhodobé přátelské vztahy, lze tedy hovořit o jeho společenské integraci. Zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, znamená v konečném důsledku zamezení přístupu žalobce k pracovnímu uplatnění v České republice, což představuje velmi zásadní zásah do žalobcových práv obecně. Podle žalobce dopady rozhodnutí o neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty jsou v podstatě stejného rázu, jako dopady rozhodnutí o vyhoštění cizince. Žalobce zamýšlí poukázat zejména na nutnost zvažování osobních a rodinných vazeb cizinců při rozhodování v obdobných záležitostech.

9. Správní orgán uvádí, že v důsledku ozbrojeného konfliktu v zemi původu účastníka řízení, má účastník řízení možnost dostat se na pracoviště správního orgánu za účelem podání žádosti o dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území a setrvat i nadále na území České republiky. Žalobce má na území České republiky manželku, byt v pronájmu, finanční závazek vůči Raiffeisenbank a. s., trvající až do roku 2029, závazek ve formě pravidelných úhrad výživného pro svou studující dceru, přičemž dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území České republiky jeho situaci nijak neřeší. Žalobce na území České republiky řadu let tvrdě pracuje, aby finančně zaopatřil svou rodinu, manželku a dceru na studiích. Dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území České republiky při tom neumožňuje vykonávat legální práci na území České republiky.
10. Dále žalobce opakovaně uvádí, že svým opožděným podáním oznámení o změně pracovního zařazení ve svém zaměstnání ve společnosti IZOPOL DVOŘÁK s. r. o., naplnil de-facto skutkovou podstatu správního deliktu dle ustanovení § 5 písm. e) bod 2 zákona č. 435/2004 Sb., když vykonával práci v rozporu s vydanou zaměstnaneckou kartou. Je však třeba zdůraznit, že negativní důsledek tohoto správního deliktu byl, zejména s ohledem na veškeré okolnosti jemu předcházející i následující, pouze formální, neboť žalobce kontinuálně vykonával práci u stejného zaměstnavatele, a to v souladu se všemi právními předpisy, a pouhým zpožděním své oznamovací povinnosti se tak dopustil správního deliktu. Nadto správní orgán I. stupně vadu sám zhojil, neboť změnu pracovního zařazení akceptoval, rozhodnutím ze dne 27. 4. 2023. Striktně formalisticky by sice možné hodnotit pracovní činnost žalobce na pozici údržbáře od 1. 12. 2022 za nelegální práci, nicméně existoval legální pracovně-právní vztah mezi žalobcem a jeho zaměstnavatelem, tedy společností IZOPOL DVOŘÁK s. r. o., a tvrzená nelegální práce by byla způsobena prostým opomenutím. Žalobce navíc následně oznámení o změně pracovního zařazení podal, byť opožděně. Takovéto opomenutí nemá žádné negativní důsledky pro Českou republiku, její ekonomii, obyvatele či veřejný pořádek. Česká republika není krácena na daních či jiných poplatcích.
11. Žalovaná ve vyjádření k žalobě navrhla její zamítnutí s tím, že k námitce žalobce na překročení pravomoci při posuzování výkonu nelegální práce správním orgánem

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

rozhodujícím o jeho žádosti se vyjádřila na str. 4 napadeného rozhodnutí i s odkazem na příslušnou judikaturu, a proto tímto na toto odůvodnění odkazuje. Žalobce podle žalované nesplnil podmínky ustanovení § 42g odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb. a ve stanovené lhůtě neoznámil změnu pracovního zařazení u zaměstnavatele IZOPOL Dvořák s.r.o., a tím se dopustil výkonu nelegální práce, a to po dobu 5 měsíců do doby sdělení správního orgánu. Správní orgán I. stupně i Komise postupovaly v souladu s obvyklou praxí, kdy v případě výkonu nelegální práce jsou žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty zamítány. V daném případě se navíc jednalo o výkon nelegální práce po dlouhou dobu. V řízení byly posouzeny i námitky žalobce poukazující na jeho rodinnou situaci, tedy důvody, pro které pokládal dopady zamítavého rozhodnutí za nepřiměřené. Žalobce ani v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ani v žalobě neuvádí žádné výjimečné okolnosti, které by odůvodňovaly odlišný postup při posuzování jeho žádosti. To, že cizinci ze své mzdy v České republice zajišťují obživu rodiny, ať již v domovském státě či v České republice,

je naprosto běžná situace a neospravedlňuje nedodržování předpisů v oblasti zaměstnanosti. Pokud žalobce namítá, že zde má zajištěno ubytování, pak ze zákona vyplývá, že zajištění ubytování po dobu pobytu na území je jednou z nezbytných podmínek povolení pobytu na území. Žalobce dále poukazuje na to, že splácí půjčku na auto, které si s manželkou pořídili. Tento postup závisel na jeho posouzení finančních možností a není důvodem pro tolerování výkonu nelegální práce. Podle žalované není pravdou, že na území České republiky pobývá dlouhou dobu. Pobývá zde od roku 2019 a za tuto dobu vystřídal 3 zaměstnavatele. Musel si tedy být vědom nejistot, které jsou spojeny s pobytem na území cizího státu za účelem zaměstnání. Je zřejmé, že se po tuto dobu stýkal i se svými spolupracovníky a známými. Nejedná se však o vazby, které by odůvodňovaly jiné posouzení žádosti o pobyt za účelem zaměstnání. K posudku zaměstnavatele Komise poznamenává, že odpovědnost za umožnění výkonu nelegální práce nese i zaměstnavatel, kterému za tento přestupek může být uložena pokuta podle § 140 zákona

č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti.

12. O věci samé rozhodl soud bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalovaná souhlasila a žalobce se k tomu ve stanovené lhůtě nevyjádřil.
13. Podle § 75 odst. 1 s.ř.s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. zde ke dni 9. 11. 2023.
14. Žalobu soud neshledal důvodnou.
15. Podle § 42g odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů *zaměstnaneckou kartou se rozumí povolení k dlouhodobému pobytu opravňující cizince k přechodnému pobytu na území delšímu než 3 měsíce a k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána, nebo která byla oznámena za splnění podmínek uvedených v odstavcích 7 až 10, a to ode dne uvedeného v oznámení.*
16. Podle odst. 7 téhož ust. § 42g zákona č. 326/1999 Sb. *změnu zaměstnavatele, pracovního zařazení nebo zaměstnání na další pracovní pozici u téhož nebo u jiného zaměstnavatele je držitel zaměstnanecké karty vydané podle odstavce 2 povinen oznámit ministerstvu nejméně 30 dnů před takovou změnou.*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

17. Podle § 44a odst. 11 zákona č. 326/1999 Sb. ministerstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží, je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e).
18. Podle § 46e odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. Ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodu uvedeného v § 46 odst. 6 e).
19. Podle § 46 odst. 6 písm. e) zákona č. 326/1999 S., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydává, pokud cizinec vykonával nelegální práci.
20. Dle ustanovení § 5 písm. e) bod 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, nelegální prací rozumí práce vykonávaná cizincem mimo jiné v rozporu se zaměstnaneckou kartou vydanou podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky, to neplatí v případě výkonu jiné práce podle § 41 odst. 1 písm. c) zákoníku práce.
21. Podle § 2 odst. 4 správního řádu správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.
22. Soud má v dané věci za nesporné skutečnosti, že žalobce byl držitelem zaměstnanecké karty dle § 42g zákona č. 326/1999 Sb. a na základě ní několikrát změnil zaměstnání, a to vždy po předchozím schválení ze strany správního orgánu prvního stupně. Naposledy tímto postupem s účinností od 1. 7. 2022 pracoval na pozici operátor výroby IZOPOL DVOŘÁK, s. r. o. V období od 1. 12. 2022 do 27. 4. 2023 vykonával u svého zaměstnavatele práci na pozici údržbáře, a to bez přechozího informování správního orgánu ve smyslu výše uvedeného § 42g odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., neboť změnu pracovního zařazení oznámil žalobce teprve 27. 3. 2023 a schváleno toto bylo ke dni 27. 4. 2023. Do tohoto data žalobce vykonával pracovní pozici údržbáře v rozporu s tím, na jakou pracovní pozici byla vedena v té době jeho zaměstnanecká karta dle § 42g odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb.
23. Z těchto skutečností vyplývá, že žalobce se byl vědom, jak postupovat při změnách zaměstnání v rámci zaměstnanecké karty, tj. že může změnit zaměstnání pouze po oznámení správnímu orgánu, a to nejméně s 30 denním předstihem. Argumentace žalované povinností cizince znát český právní řád a řídit se jím, je podle názoru soudu zcela namístě. Povinnost předchozího schválení změny pracovního místa ze strany vydavatele zaměstnanecké karty platí nejen při změně zaměstnavatele, ale při každé změně pracovního místa (např. co do druhu práce), tedy i v případě změny pracovního zařazení v rámci téhož zaměstnavatele, jak vyplývá z ust. § 42g zákona č. 326/1999 S. Nelegální prací je jakákoli práce, která je v rozporu s pracovním zařazením dle zaměstnanecké karty ve smyslu § 5 písm. e) bod 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti. Správní orgány nepochybily, když jednání žalobce posoudily jako výkon nelegální práce.
24. Rovněž z výše cit. ust. 44a odst. 11, § 46e odst. 1 a § 46 odst. 6 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb. vyplývá, že správní orgány v případě zjištění nelegální práce jsou povinny zrušit platnost zaměstnanecké karty, popř. ji neprodloužit, nemají možnost správního uvážení. V daném případě správní orgány postupovaly v souladu s těmito ust. Není pravdivé tvrzení, že by správní orgány nedisponovaly zákonným zmocněním pro vydání napadeného rozhodnutí, to jednoznačně vyplývá právě z uvedených ust.
25. Skutečnost, že napadenému rozhodnutí nepředcházelo rozhodnutí o tom, že žalobce vykonával nelegální práci, není v dané věci rozhodující, neboť správní orgán si může zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, (zde zejména dotazy na zaměstnavatele

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

žalobce), tj. o tom, zda cizinec vykonával práci, která nebyla předem schválena správním orgánem. Podle názoru soudu nemohlo dojít k porušení § 2 odst. 3 správního řádu, neboť žalobce vědomým porušováním podmínek zaměstnanecké karty nemohl nabýt žádná práva v dobré víře. Stejně tak z ničeho nevyplývá porušení ust. § 2 odst. 4 správního řádu, neboť není možné, aby v obdobných případech postupoval správní orgány odlišně, když povinnost zrušit v takových situacích platnost zaměstnanecké karty je ze zákona obligatorní.

26. K námitkám žalobce týkajícím se nepřiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života se žalovaná vyjádřila v rozhodnutí dle názoru soudu dostatečně, srozumitelně a logicky následujícím způsobem:
27. „Podle § 174a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to zákon výslovně stanoví. Výkon nelegální práce je obligatorním důvodem zamítnutí žádosti cizince o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty a správní orgán není oprávněn postupovat v rozporu se zákonem. Dlouhodobý pobyt je koncipován jako pobyt udělovaný na určitý časový úsek, a to na dobu, po kterou cizinec splňuje podmínky předvídané zákonem. Pokud tyto podmínky přestane splňovat, předpokládá se jeho návrat do země původu. Skutečnosti, že se jedná o časově omezené pobytové oprávnění, si musel být účastník řízení vědom, a to i s ohledem na relativně časté střídání zaměstnavatelů. Podle údajů informačního systému cizinců vystřídal od května 2019 tři zaměstnavatele. Na území České republiky pobývá od roku 2019, což nelze pokládat za dobu, za kterou by si na území vybudoval trvalé a nezrušitelné sociální vazby. Vzhledem ke své kvalifikaci může být zaměstnán i jinde než v České republice a podporovat svou nyní již zletilou dceru na studiích i splácet splátky poskytnuté půjčky. Podle údajů informačního systému cizinců byla jeho manželce vydána na území zaměstnanecká karta s platností do roku 2025. Její pobytové oprávnění je tedy nezávislé na povolení k pobytu účastníka řízení. V současné době není neobvyklé, že manželé s ohledem na své zaměstnání pobývají v různých státech a vídají se nepravidelně v době svátků či dovolených. V daném případě, protože se jedná o státního občana Ukrajiny, zmínil správní orgán I. stupně možnost podání žádosti o udělení dlouhodobého víza za účelem strpení pobytu na území. Komise k tomu doplňuje, že účastník řízení může rovněž v souladu s nařízením vlády č. 79/2023 Sb. ze dne 22. 3. 2023, kterým se mění některá nařízení vlády v oblasti nepřijatelnosti žádostí o udělení oprávnění k pobytu na území České republiky podávaných na zastupitelských úřadech v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaných invazí vojsk Ruské federace, požádat na zastupitelském úřadu České republiky na Ukrajině o udělení dlouhodobého víza za účelem rodinným či o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území podle § 42a zákona č. 326/1999 Sb. Může též využít § 169d odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., podle kterého zastupitelský úřad může v odůvodněných případech od povinnosti osobního podání žádosti upustit. Z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod vyplývá toliko povinnost posoudit možný dopad do práva na respektování soukromého a rodinného života jednotlivce, jestliže tento hájitelným způsobem tvrdí, že existují důvody se domnívat, že toto právo bude porušeno. Komise podotýká, že neudělení dlouhodobého pobytu může být porušením čl. 8 Úmluvy jen výjimečně. Nejvyšší správní soud v rozsudku, č. j. 5 Azs 46/2008-71 ze dne 28. 11. 2008, uvedl: „obvykle právě jen dlouhodobý zákaz pobytu na území může v některých případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života, který si cizinec za dobu svého pobytu na území vytvořil. (...) Při posuzování důvodů znemožňujících vycestování cizince by byl výjimkou z výše uvedených závěrů pouze případ, kdy by si stěžovatel vytvořil na území takové rodinné či

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území.“ To ostatně potvrzuje i judikatura Evropského soudu pro lidská práva, kdy nepřiměřený zásah do soukromého života cizince, tedy porušení čl. 8 Úmluvy byl dosud shledáván téměř výlučně v souvislosti s vyhoštěním cizinců (např. Jeunesse proti Nizozemí, č. 12738/10, Maslov proti Rakousku č. 1638/03). Evropský soud pro lidská práva ve své judikatuře naopak potvrzuje právo států jako subjektů mezinárodního práva kontrolovat vstup a pobyt cizinců na svém území (např. Boujlifaproti Francii, č. 25404/94). Stejně tak opakovaně konstatuje, že z této Úmluvy nevyplývá žádná povinnost umožnit cizinci usadit se ve státě, který si vybere (např. Jeunesse proti Nizozemí, č. 12738/10, Biaoproti Dánsku, č. 38590/10).“

28. Soud se s výše cit. odůvodněním žalované ztotožňuje s tím, že nelze považovat z hlediska dopadů na soukromý život cizince za analogická rozhodnutí o vyhoštění a rozhodnutí o neprodloužení zaměstnanecké karty, neboť pouze v případě vyhoštění jde o výrazný zásah do soukromého života cizince spojený se zákazem pobytu na území po určitou dobu.
29. Žalovaná, jak vyplývá z tohoto jejího odůvodnění, přesto dostatečně zohlednila žalobcovy osobní, rodinné i majetkové poměry a dospěla k závěru, že neprodloužení zaměstnanecké karty v dané věci výjimečným způsobem nezasahuje do jeho soukromých a rodinných práv. Jeho manželka může pobývat v České republice na podkladě vlastního oprávnění, manželé se mohou navštěvovat a žalobce ve své zemi si může obstarat finanční prostředky na výživné zletilé dcery a na splácení své půjčky. Dále má dle žalované žalobce jakožto občan Ukrajiny možnosti požádat v České republice o dlouhodobé pobytové oprávnění za účelem strpění či z rodinných důvodů. Ani z těchto závěrů žalované nevyplývá, že by k žalobci přistupovaly správní orgány jinak než v obdobných případech.
30. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
31. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měla právo žalovaná, jež měla ve věci plný úspěch. Žalované však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadovala jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 9. července 2024

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.